

Персики

Трав'янисто-зелена підвода з хитким написом «Джей Джонс, Горсгілл» зупинилась у брукованому проїзді між «Заячою лапою» та «Чистою краплею». Був пізній квітневий вечір. Дядько Джим, убраний у костюм із чорного ринку, жорстку білу сорочку без комірця, важезні новесенькі черевики й картатого картуза, закректав і спустився додолу. Потім витягнув товстого плетеного коша із соломи в кутку й закинув його собі на плече. Я почув писк і вгледів кінчик скрученого рожевого хвостика, що вигулькнув із-за коша, коли дядько відчиняв двері до «Чистої краплі».

— Я на хвилину, — кинув він мені.

У барі було людно. Біля дверей на лавці сиділи дві опасисті жінки в яскравому вбранні. Одна тримала на руках смагляве дитя. Угледівши дядька Джима, вони посунулись.

— Я зараз вернусь, — пробурмотів він так, ніби я йому заперечив, — а ти сиди мені тихо.

Жінка без дитини здійняла руки.

— Ой, містере Джонсе, — мовила вона високим сміхотливим голосом і затрусилась усім тілом, як оті драглі.

Опісля двері зачинились і приглушили голоси.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

А я сидів на краю воза у вузькому проїзді й заглядав у бічне вікно «Заячої лапи». Поплямована завіса затуляла половину вікна. Бачив частину прокуреної потаємної кімнати, де четверо чоловіків грали в карти. Один із них був дебелий і смаглявий, мав закручені вуса, а на його чоло спадала кокетлива кучерина. Збоку від нього сидів худорлявий, лисий і блідий старий із запалими щоками. Обличчя двох інших були в тіні. Вони мовчки попивали з коричневих півлітрових кувалів, із ляскотом викладали карти на стіл, чиркали сірниками, пихкали люльками, сумно ковтали слину, калатали мідним дзвіночком і замовляли ще, звертаючись порухами пальців до насупленої жінки у квітчастій сукні та чоловічому картузі.

Провулок різко вкрився темрявою, стіни щільно скупчилися, а дахи похилилися. Сидів я в темному чужому місті й боязко заглядав до кімнати: той смаглявий чоловік видавався тепер велетнем у клітці, оточеній хмарами, а лисий старий обернувся на темний горбок із білою верхівкою. Дві білі руки з невидимими картами виринали з кутка. Будь-якої миті незнайомиць у черевиках на пружинній підшві та з двосічним ножом міг вигулькнути з Юніон-стрит і прискоком попрямувати до мене.

Я погукав: «Дядьку Джиме, дядьку Джиме!», — однак тихенько, так, що він і не почув би.

Згодом узявся свистіти, та коли припинив, то видалося, що цей звук і далі розгулював позаду мене. Спустився з воза й підійшов до напівзатуленого вікна. Чийсь палець шкряботом пройшлися по шибці й дотяглися до китиці, а простір між мною на бруківці та гравцями за столом змалів і звузився так, що я не міг

збагнути, з якого боку була та рука, що стала поволі опускати заслінку. Поплямований квадрат відгородив мене від нічної тьми.

Історія, яку був вигадав на теплому безпечному острові свого ліжка тієї пори, коли сонний опівнічний Свонзі тече-переливається довкруг будинку, прилетіла укупі з вітром, загуркотіла на бруківці й ринула на мене. Я пригадав демона з тієї історії, його крила й пазурі, як він кажаном учепився в моє волосся, коли я все намагався наздогнати ту високу та мудру, золоту й величну дівчину зі Свонзійського монастиря. Спробував воскресити в пам'яті її справжнє ім'я, довгі рівні ноги в чорних панчохах, усміх і в'юнкі кучері, але гачкуваті кігті шматували мене, а колір її волосся та очей блякнув, зникав, як та трав'яниста зеленявість воза, що тепер стояв темною сірою грудкою між стінами проїзду.

І весь цей час стара й кремезна, терпляча безіменна кобила стояла й не ворушилася, жодного разу не тупнула по бруківці й не затрясла віжками. Я назвав її хорошою дівчинкою і став навшпиньки, щоб погладити вуха, коли двері «Чистої краплі» розчахнулись, а тепле світло з бару засліпило мене й спалило історію. Страх мене більше не діймав, тільки гнів і голод. Із невгамовного гамору й смачних запахів вирвалося гиготіння двох опасистих жінок, які мовили: «Здорові ночуйте, містере Джонсе». Дитя спало, скрутившись калачиком під лавкою. Дядько Джим цмокнув обох жінок у губи.

— Добраніч.

— Добраніч.

— Добраніч.

Опісля темрява знову повила проїзд.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Дядько взявся виводити кобилу на Юніон-стріт задки: тяжко налягав тілом на її бік, кляв її незворушність і ляскав по носі. Згодом ми залізли на підводу.

— Багато циганви п'яної, — відрубав він, коли ми покотилися-погуркотіли мерехтливим освітленим ліхтарями містом.

Усю дорогу до Горсгілла він ніжним басом виспівував славні й ганяв вітер, диригуючи своїм батоном. До віжок навіть не торкався. А вже згодом, опинившись на нерівній дорозі, де живоплоти витягували своє гілля, щоб посмикати кобилу за вуздечку й потикатись у наші картузи, дядько прошепотів «тпру», і ми стали. Він підкурив люльку, освітив темряву й показав мені своє довгасто-червонясте п'яне лисяче обличчя зі щетинистими баками й вологим чутливим носом. У полі за дорогою розкинувся невисокий пагорб, а на ньому стояв білий будинок. Лише в одному вікні горіло світло.

— Тихше-тихше, моя дівчинко, — прошепотів дядько кобилі, хоча та стояла спокійненько, а потім різко вигукнув через плече: — Жив там якось катюга.

Він стукнув ногою по голоблі, і ми з гуркотом поїхали крізь пронизливий вітер. Дядько тремтів і постійно натягував картуза на вуха, а кобила тюпала собі труськом, мов та незграбна статуя, якої ніщо у світі не сполохало б, не змусило б струхнути гривою й поспішити — навіть якби всі демони з моїх історій затупотіли поряд або, глузливо впиваючись їй у вічі, зароїлися навколо.

— Уже ліпше місис Джизис повісив би.

Поміж славнями він перескакував на вельську, щоб осипати кобилу прокльонами. Білий

будинок, а також світло й пагорб розчинились у мороці.

— А теперки тут ніхто не живе, — додав він.

Ми заїхали до двору горсгіллської ферми, бруківка дзвеніла, а чорні й порожні стайні підхоплювали той дзвін і губили його душу, а разом обертали все довкіль на бездушне коло мороку, кобилу — на бездушну тварину, а в пустому будинку наприкінці подвір'я і так не було жодної душі живої, лише дві насажені на палиці ріпи з вирізаними людськими обрисами.

— Ти біжи-но до Енні, — мовив дядько, — дасть тобі гарячого бульйону й картоплі.

Він повів бездушну кошлату статую до конюшні — цок-цок до мишачого дому. Я біг до дверей будинку й чув гримотіння замків.

Фасад будинку був чорною мушлею, а аркові двері — сторожким вухом. Я штовхнув ті двері й, рятуючись від вітру, зайшов до коридору. Здавалось, ніби снував крізь морок бездушної ночі і її вітрів, брів нескінченною мушлею на узбережжі моря, схованого від інших світів. Потім двері в кінці коридору відчинились. Я побачив тарілки на поличках, лампу, що світила на довгому вкритому цератою столі, вишивку «Приготуйся зустріти Господа свого» над каміном, усміхнених порцелянових песиків, плямисто-коричневого осла, бабусиною годинника, і побіг на кухню та в обійми Енні.

Потім мене вітали. Годинник саме сповіщав про північ, Енні ж вицілювала мене, а я стояв серед сяйва та брязкоту, як той замаскований принц, що викривав свою істинну подобу. Хвилину тому, маленький, замерзлий і зляканий ледь не на смерть, я скрадався чорним коридо-